

DOI 10.31558/2519-2949.2024.4.18

УДК 327.36:355.01

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-6958-3096>

Попадик О. Є., Донецький національний університет імені Василя Стуса

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ТА ВИКЛИК КОНЦЕПЦІЇ БАЛАНСУ СИЛ

Сучасний багатополарний світ виводить на поверхню дослідження концепцію балансу сил, яка сьогодні потребує переосмислення. Анархія та розподіл сфери впливу, занепад лівих рухів та популярність праворадикальних, широка мережа терористичних організацій вказують на те, що стратегії стримування та рівноваги потребують нових підходів. У статті автор ставить під сумнів вживання термінології «баланс сил». В англійському варіанті більше використовується термін «баланс влади» (*Balance of Power*), тому ця стаття дає можливість поняття «баланс сил» розглянути не тільки у межах протистояння збройних сил та ядерної зброї. Рівень дипломатії та цифрових технологій сьогодні відіграють активну роль у міжнародній політиці, що утворює лінію розподілу між сферами домінування країн. Звідси варіативність, жорстке та м'яке балансування у створенні світового порядку формують паритетність через компроміс. Який ніколи нікого не влаштовує, але який може бути узгодженим правилом міжнародної поведінки. І хоча такі правила встановлюють більше ті країни, які мають ядерну зброю як силу впливу, роль неядерних країн є важливою. Постійне балансування між ядерними альянсами з метою захисту власних національних інтересів відкриває нові можливості концепції балансу сил. Де роль недержавних організацій, національне самовизначення, фінансово-економічний рівень та інші чинники здатні змінювати світовий порядок. У дослідженні автор аналізує моделі балансу сил Г.Моргентау, які вказують на актуальність *status quo* третіх країн, що впливає на характер балансу сил між альянсами. У роботі доводиться, що сучасний підхід до аналізу балансу сил зазнав значних змін, оскільки цифровізація має значний вплив на стратегії стримування та рівноваги. Інформаційні операції та війна в Україні демонструють, що традиційні методи, які спираються на військові альянси, не завжди ефективні. Військові альянси адаптуються та змінюються. Одні намагаючись уникнути прямого військового втручання, інші роблять це поступово. В той самий час, як політика санкцій та дипломатичного тиску теж не досягають припинення російської агресії. Що вказує на те, що механізм колективної безпеки підлягає переосмисленню. Світ фрагментується і необхідний набір сценаріїв, які можуть спрацювати в одному регіоні та залишитися нездатними в іншому.

Ключові слова: баланс сил, стримування, рівновага, Г. Моргентау.

Концепція «балансу сил» (*Balance of Power*) в міжнародних відносинах та політиці спирається на підтримку рівноваги. Основною метою є уникнення домінування однієї з країн, щоб не допустити нерівноваги у міжнародних стосунках. Така модель, на думку традиційної дипломатії, дозволяє уникнути непорозуміння та наявності центру формування політичного тиску, що може призвести до конфліктів. Як правило, під теорією балансу сил мається на увазі врівноважений розподіл енергетичних можливостей, військовий паритет, питання атомної зброї тощо. Що може бути причиною виникнення міжнародних альянсів, заради того щоб протистояти один одному з метою формування двох та більше центрів прийняття рішень. Історичний досвід демонструє, що саме дві великі війни відбувалися через протистояння двох союзів, а ті країни, які опинилися за їх межами, виявилися жертвами загарбницьких війн. Що сьогодні відбувається і в Україні.

Незважаючи на те, що ця теорія набула свого значення після Першої світової війни, над концепцію наявності рівноважної політики замислювалися у стародавні часи, що пізніше стало складовою частиною політичного реалізму. Завдяки роботам Фукідіда, Н.Макиавеллі, Т.Гоббса, Ж.Руссо, Г.Гегеля, М.Вебера, І.Канта політичний раціоналізм, що амбівалентний у моральному та аморальному етичному значенні, може бути цілком збалансованим у формуванні балансу сил на міжнародній арені. Такий принцип втілювався з самого початку існування людства, коли заради збереження, захисту та заволодіння новими територіями, спільноти об'єднувалися заради спільних

цілей. Оскільки цілі змінювалися, змінювалися і союзи, що вказує на раціональне ставлення до об'єднань. Ця універсальність союзів необхідна для рівноваги та стримування, як стабільності системи. Ці принципи можуть значно вплинути на розвиток історичних подій, допомагаючи підтримувати або змінювати мир, запобігати війнам або їх нарощувати, формувати глобальний порядок та втрачати його. Історичні приклади Ліги націй, холодної війни, Троїстого союзу та Антанти, НАТО та країни Варшавського договору свідчать не тільки про стратегію стримування у світі, але й про порушення цієї стратегії.

Коли баланс сил порушується, стосунки між альянсами ускладнюються. Що більше вказує не стільки на категорію справедливості, скільки на категорію домінування альянсів. Нинішнє суперництво між США та Китаєм чи Росією демонструє, як пошук балансу може перерости у військові протистояння, економічні санкції та політичну напруженість. Як говориться у «Великій українській енциклопедії», баланс сил не має на меті встановлення рівності у світі. «Йдеться не про повну рівність держав, а про відносну рівновагу сил. Порушення балансу сил виникає внаслідок спроби держави підвищити власний силовий потенціал. Наслідком порушення балансу сил може стати воєнний конфлікт, який часто призводить до зміни військово-політичних і економічних потенціалів залучених держав і зрештою сприяє відновленню балансу сил. Мета політики балансу сил – уникнути домінування в системі міжнародних відносин однієї держави чи групи країн» [1]. Тому сьогодні під балансом сил більше розуміється концепція стримування, як категорія відносної рівноваги.

«Першими лідерами, які пропагували необхідність стримування зростання домінуючої іноземної держави шляхом балансування, були Франческо Сфорца, герцог Міланський, і Лоренцо Медічі, правитель Флоренції. Історик і прихильник родини Медічі Бернардо Ручеллаї ввів фразу «баланс сил» в історичний аналіз у своїй «De Bello Italico», де обговорювалася зовнішня політика Флоренції та розповідалося про вторгнення Франції в Італію в 1493 році» [6].

В Україні цю концепцію вивчають І. Паніна, І. Дерев'яно, С. Федуняк, М. Примуш, М. Генік, В. Максимець, П. Циганков та інші. Низка праць пов'язана з аналізом типів міжнародних систем, теорією зв'язків, неореалізмом та політичним раціоналізмом у міжнародній політиці, теорією конфліктів тощо. Більш ґрунтовні дослідження зустрічаються у фундаментальних працях Р. Арона, Г. Моргентау, Т.Тейлора, М. Шігана тощо. Теоретичним аналізом цього дослідження є робота Г. Моргентау «Політика між народами. Боротьба за владу і мир», де з точки зору політичного реалізму автор надає тезу про значення національних інтересів, що визначається у стратегіях влади та безпеки у міжнародних відносинах.

Основна *мета* дослідження полягає в аналізі трансформації традиційної концепції балансу сил у контексті глобалізаційних викликів. Завдання, що було поставлено у відповідності до мети, є прагнення виявити, як глобалізація впливає на міжнародні відносини, змінюючи динаміку балансування між державами. Гіпотеза, що висувалася на початку дослідженні полягає у тому, що поява нових акторів, таких як міжнародні організації, недержавні суб'єкти та транснаціональні корпорації у міжнародних відносинах, впливає на зміну двох стратегій балансу сил: рівноваги та стримуванню. Що є відповіддю на глобальні виклики, такі як тероризм, екологічні катастрофи, економічні кризи та війна в Україні.

Ганс Моргентау, дослідник політичного реалізму, бачить причину створення альянсів у прагненні до влади одних націй над іншими. Тому поняття як стабільності, так і нестабільності залежать від принципу поведінки суверенних націй, які на міжнародній арені діють у вигляді суверенних держав та використовують політику балансу сил не тільки у зовнішніх стосунках, але й всередині країни. «Поняття рівноваги або балансу знайшло своє важливе застосування й за межами міжнародного поля, у сфері внутрішньої політики. Діяльність парламенту розвивалася через баланс влади. Багатопартійна система особливо сприяла такому розвитку подій. Тут дві групи, кожна з яких представляє меншість законодавчого органу, часто протистоять одна одній, і формування більшості залежить від голосів третьої групи. Третя група буде прагнути приєднатися до потенційно чи фактично слабшої з двох, таким чином накладаючи стримування на сильнішу» [8, с.127]. Баланс сили ефективний у відносно стабільній структурі суспільства, коли конкуренція та відкритість правових принципів здатні забезпечувати консенсус. Так суспільство та влада, конкуруючи один з одним за ефективність політичних дій, впливають на спільний розвиток суспільства.

У міжнародній політиці інстинкт самозбереження впливає на захист націй від небезпеки зовнішньої агресії. Оскільки жодна країна сама по собі не є достатньо сильною, щоб відчувати себе у небезпеці, необхідне формування альянсів і контральянсів заради власного захисту. Так виникає

впевненість, що якщо будь-яка держава буде мати домінуючу позицію в міжнародних справах, це стане явною загрозою для інтересів і буття решти світу. Тому необхідно підтримувати баланс сили в міжнародній політиці, заради миру. Звідси класичний постулат «хочеш миру, готуйся до війни» закладений у формування альянсів.

У 9 розділі своєї роботи «Політика між народами. Боротьба за владу і мир» Г. Моргентау пише про «Два основні патерни балансу сил». Коли між двома націями виникають конфлікти, можливі деякі варіанти формування балансу сил. Він апелює до історичних подій 1812 р., коли Франція протистояла Росії; 1931-1941 рр., Японія протистояла Китаю тощо. Між двома державами націями були інші держави нації, які були втягнуті у конфлікти та війни. Звідси можливі декілька сценаріїв протистояння, де крім нації А та В, є ще умовна нація С. Нація А намагається збільшити свою владу по відношенню до нації В до такого рівня, щоб вона могла контролювати та впливати на рішення нації В. Остання, в свою чергу, намагатиметься збільшити свою владу до такої міри, щоб вона могла протистояти тиску А. Це врівноваження протилежних сил триватиме пропорційно один до одного до того часу, поки одна нація не отримає або не повірить, що вона отримала вирішальну перевагу над іншою нацією.

Така стабільність функціонує завдяки нестабільності, як загрози від іншої нації. Оскільки ситуація протистояння має тенденцію постійно змінюватися, політика підлягає постійному корегуванню, відповідно до змін. Інші нації теж змушені корегувати свою внутрішню політику відповідно до приналежності до альянсу (див рис. 1) [8, с.131].

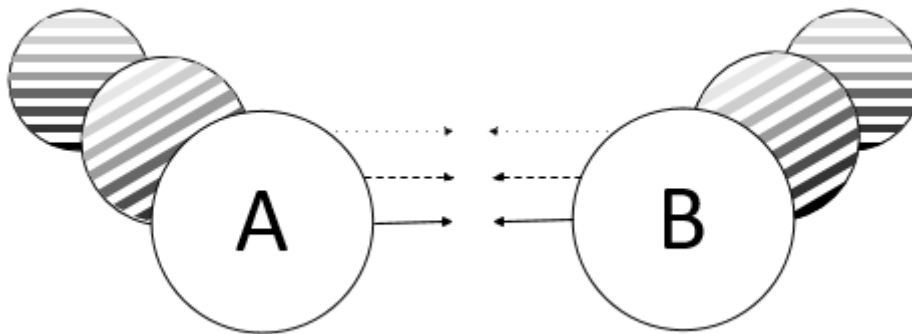

Рисунок 1. Патерн 1. (за Г.Моргентау)

Інший патерн теж стосується протистояння націй А та В, проте врівноваження їхньої позиції відбувається через прагнення домінувати над нацією С. Додаткова функція такої стабільності протистояння полягає у прагненні захисту від впливу свого конкурента на націю С. Приміром, можна згадати протистояння між Великобританією та Радянською Росією, як капіталістичного та соціалістичного альянсів, стосовно Китаю наприкінці 20 рр. ХХ ст.

За право впливати на внутрішню та зовнішню політику нації С у балансі протистояння між А та В можливо декілька варіантів розвитку стосунків. Г. Моргентау наводить чотири приклади. Перші два приклади вказують на те, яким чином формуються міжнародні стосунки між країнами А та В, коли додаткова функція у балансі сил може вплинути або на захист незалежності країни С (чого будуть прагнути А та В одночасно), або на підкорення країни С однією з сильних країн (рис.2). Країна С не буде мати статус кво та буде підкорена інтересам країни А (як продемонстровано на рисунку справа).

Якщо інтереси країни С будуть враховуватися лише однією зі сторін, можна говорити про спільну політику між С та В, де домінують партнерські стосунки проти А (рис. 3 [зліва]). Також можливий і четвертий варіант, як поява ще однієї країни, яка буде відігравати значну роль у формуванні балансу сил. І інтерес до неї буде значно вище у альянсів, ніж до країни С. Кожний з альянсів буде намагатися вибудувувати свій сценарій з країною D, щоб мати певний ресурс проти свого суперника (рис. 3[справа]). Проте, з часом бажання впливати та залучати країну С у свої власні інтереси може повернутися. Тому важливо балансувати між альянсами, враховуючі власні національні інтереси, а не лише інтереси альянсів. Така стратегія у межах політичного реалізму спирається на реальну політику та реальні можливості, що отримало назву Realpolitik. Коли не тільки великі держави вибудовують зовнішню політику симетрично власним інтересам.

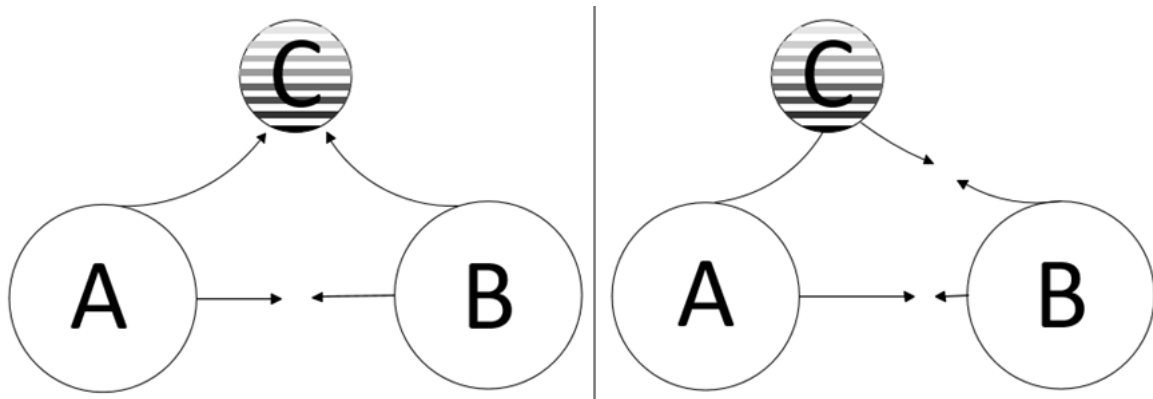

Рисунок. 2. Патерн 2. (за Г.Моргентау)

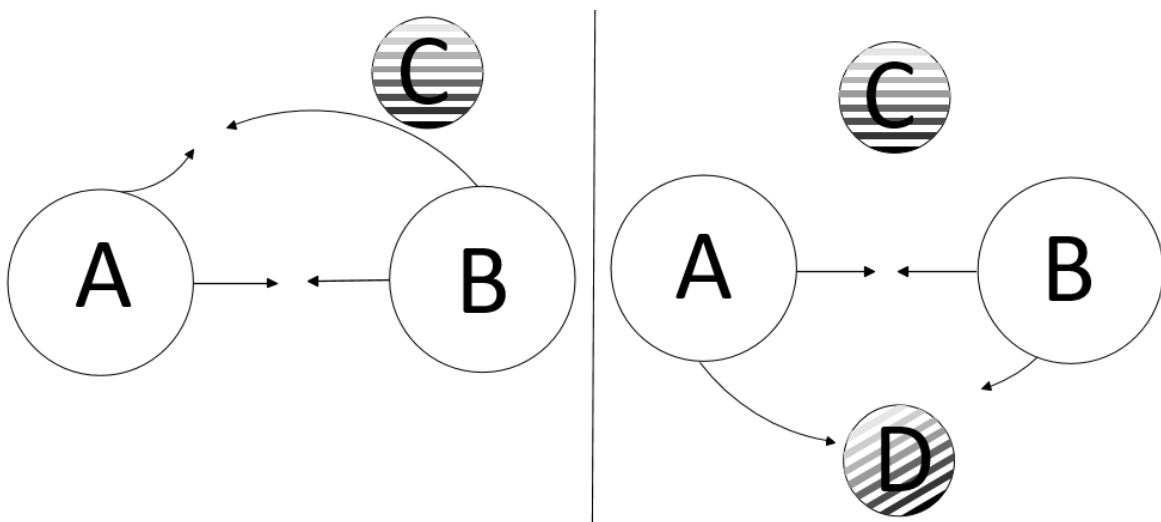

Рис. 3. Патерн 3. (за Г.Моргентау)

Проте, сьогодні дослідження Г. Моргентау потребує ретельного доповнення, оскільки сучасний світ багатополарний і можливі додаткові сценарії розвитку стосунків. Цікаво те, що малі нації можуть виграти у своєму власному розвитку, якщо будуть зберігати свій нейтралітет, коли відбувається протистояння за патернами 2 та 3. Це зумовлює існування так званих буферних держав — слабких держав, розташованих поруч із могутніми й обслуговуючими їхню військову безпеку. «Відомим прикладом буферної держави, завдяки своєму існуванню, є влада Бельгії від початку своєї історії як незалежної країни з 1831 до Другої світової війни» [8, с.133].

Як пише українська дослідниця Віра Максимець «В основі розуміння, запропонованого Г. Моргентау, лежало визначення балансу сил за допомогою синонімічного поняття «рівновага», яке визначає стабільність усередині системи, утвореної з деякого числа автономних агентів. Зовнішній вплив може привести до порушення цієї рівноваги, проте система демонструє здатність повернення до споконвічного або нового рівноважного стану в ситуації міжнародної анархії. При цьому ключове для реалізму поняття «інтерес» визначається в термінах сили, і є універсальною, об'єктивною категорією» [2, с.10].

Дві основні стратегії, які не є вичерпними, але які є домінуючими у розвитку балансу сил – рівновага та стримування, здатні змінювати полярність світу.

Рівновага. З точки зору стабільності як динамічної системи, вона залежить від активного балансування, розподілу та взаємообміну інформації в середині системи. Синергія хаосу утворює порядок, а його відсутність може призвести до нестабільності. Такий парадокс вказує на те, що однополярний світ є більш загрозливим, ніж біполярний та мультиполярний, оскільки відсутня система стримування агресії.

Теорія рівноваги стала принципом дипломатії з 1648 р. до 1914 р., коли політика визначалася основними гравцями у міжнародних стосунках та конфліктах. Симетрія розподілу ресурсів утворює баланс впливу, тому будь які зміни потребують постійного корегування щодо створення нових альянсів, зміни риторики у дипломатичних стосунках, гнучкість або стійкість.

Оскільки баланс сил може бути як біполярним, так і багатополярним, стратегія корегування балансу може бути різною. У біполярних системах вона може бути стійкою, тому що є основні альянси, які мають значну силу. Як це, наприклад, відбувалося в часи холодної війни між США та Радянським союзом (див. рис 1.). У багатополярних системах, навпаки, держави повинні постійно адаптувати свої стратегії для підтримки альянсів, оскільки боротьба відбувається за залучення додаткового ресурсу з боку нейтральних країн (див. рис.2). Накопичення військової сили та озброєння залежить від рівня гнучкості, фінансових пріоритетів та витрат, а також від позицій статус кво третіх країн. Наприклад, у Швеції, часи Другої світової війни завдяки нейтралітету вдалося зберегти свою територію та стабільність розвитку під час війни. А сам нейтралітет Швейцарії був критично важливим для як для Німеччини, так і для Франції, оскільки він забезпечував певний рівень захисту від ескалації конфлікту в регіоні.

Стимування. Ця стратегія може бути як прямою, так і розширеною. Якщо пряме стимування стосується захисту власних інтересів та кордонів, то розширене стосується інтересів союзників альянсу та їх суперників. Коли ядерна зброя часів холодної війни була основним елементом стимування, розуміння наслідків її використання були жахливими для всіх країн. Як для учасників альянсів, так і для нейтральних країн.

Сьогодні крім зброї стратегія стимування використовує дипломатичні, економічні, політичні інструменти тиску і навіть культурні. В умовах широкомасштабної війни росії проти України набуло свого розвитку поняття «cancel culture», що у перекладі означає «культуру скасування». Широка кампанія відмови від поваги до культурних та політичних діячів, які пов'язані з російським агресором, вплинуло на скасування домінуючого статусу російської мови та культури в українському публічному просторі. На міжнародному рівні культура скасування також виявляється в осудженні російських дій. Європейські країни та організації переглянули свої дипломатичні відносини з країною агресором та дистанціювалися від росії.

Висновки. Проте, політичний реалізм, де теорія балансу сил набула свого розвитку, сьогодні викликає багато критики. Це пов'язано з тим, що раціоналізм у політичному полі не завжди спрацьовує. Оскільки емоційна складова часто знаходить місце під час терористичних атак, це ставить під сумнів ефективність раціонального стимування перед емоційним противником.

Ще однією причиною є те, що з розвитком цифрових технологій з'явилося чимало кібератак, де ідентифікація зловмисника дуже складна. Тому ядерна зброя, як ресурс протистояння, все ще залишається важелем впливу та розподілом сфер контролю. Водночас, без розвитку цифрових технологій атомна зброя перетворюється на загрозу для тієї країни, яка використовує її як стратегію стимування. Не випадково Іран, як ядерна країна, заборонив пасажирам мати при собі пейджери та рації на авіарейсах. Це відбулося після того, як «в Лівані відбулися одночасні вибухи пристроїв зв'язку, які члени «Хезболли» (США визнали її терористичною організацією, тоді як ЄС визнав такою лише її воєнізоване крило, але не політичну партію) використовували для зашифрованої внутрішньої передачі повідомлень. За даними МОЗ Лівану, всього в результаті вибухів загинули щонайменше 37 людей, у тому числі кілька дітей, ще близько трьох тисяч осіб отримали поранення, багато з яких були випадковими цивільними особами» [7]

По третє, глобалізація та розвиток міжнародних інституцій змінили форму міжнародних стосунків, де позиція сили не завжди перемагає. Наприклад, «в липні 2006 року Хезболла запустила по Ізраїлю ракети та зайшла на територію, вбивши вісьмох солдатів та захопивши у полон двох. 13 липня, наступного ж дня, Ізраїль атакував з суші, моря та повітря, запровадив повну блокаду, яка тривала до вересня 2006 року» [3]. Ці події ввійшли в історію як Друга ліванська війна і вона

викликала гостру критику з боку міжнародного товариства, оскільки загинуло більше ніж тисяча мирного населення Лівану.

Таким чином, на сьогодні концепція балансу сил в сучасному світі вимагає переосмислення у світлі нових глобальних викликів. Гібридні війни носять прихований характер, тому зв'язок між основними гравцями міжнародної політики та структурами, до яких вони мають відношення, дуже складно встановити. Глобалізація трансформує міжнародні стосунки, де військова сила не завжди є вирішальним фактором. Необхідно адаптувати концепцію балансу сил, враховуючи нові динаміки і складності сучасного світу.

Бібліографічний список:

1. Велика українська енциклопедія. Баланс сил. URL: https://vue.gov.ua/Баланс_сил (дата звернення: 05.09.2024).
2. Максимець В. Концепція «балансу сил» в центрально-європейському регіоні крізь призму російської агресії проти України: теоретико-методологічні аспекти. *Studia Politologica Ucraino-Polona*. 2018. Вип.8. С.9 – 14.
3. Ми-Україна. Війна Ізраїлю та Хезболли: чому ЦАХАЛ заходить у Ліван і до чого це призведе. URL: <https://weukraine.tv/article/vijna-izrajilju-ta-khezbollahi-chomu-tsakhal-zakhodit-u-livan-i-do-choho-tse-prizvede/> (дата звернення: 30.09.2024).
4. Паніна І. Г. Дослідження миру: основні теоретичні перспективи. *Політичне життя*. 2022. №1. 92 – 107.
5. Федуняк С. Вплив російсько-української війни на діяльність провідних інститутів безпеки в контексті формування нової моделі міжнародних відносин. *Медіафорум : аналітика, прогнози, інформаційний менеджмент*: зб. наук. праць. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2022. Том 11. С. 131-140.
6. Alfarsi H. Balance of Power Theory: what is it and how is it maintained. Profolus. <https://www.profolus.com/topics/balance-of-power-theory-what-is-it-and-how-is-it-maintained/> (date of access: 30.09.2024).
7. CNN: у пейджерках «Хезболли» були заміновані акумулятори. Радіо свобода. 27 вересня 2024. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-khezbollah-peydzheri-vybukhivka-akumulyatory/33137707.html> (дата звернення: 30.09.2024).
8. Morgenthau H. J. *Politics among Nations: The Struggle of Power and Peace*. N.Y.: Alfred A. Knopf, 1949. 421 p.

References:

1. Velyka ukraïns'ka entsyklopediya. Balans syl. URL: https://vue.gov.ua/Баланс_сил (data zvernennya: 05.09.2024).
2. Maksymets' V. Kontseptsiya «balansu syl» v tsentral'no-yevropeys'komu rehioni kriz' pryzy mu rosiys'koyi ahresii proty Ukrayiny: teoretyko-metodolohichni aspekty. *Studia Politologica Ucraino-Polona*. 2018. Vyp.8. S.9 – 14.
3. My-Ukrayina. Viyina Izrayilyu ta Khezbollahy: chomu TSAKHAL zakhodyt u Livan i do choho tse pryzvede. URL: <https://weukraine.tv/article/vijna-izrajilju-ta-khezbollahi-chomu-tsakhal-zakhodit-u-livan-i-do-choho-tse-prizvede/> (data zvernennya: 30.09.2024).
4. Panina I. H. Doslidzhennya myru: osnovni teoretychni perspektyvy. *Politychne zhyttya*. 2022. №1. 92 – 107.
5. Fedunyak S. Vplyv rosiys'ko-ukraïns'koyi viyny na diyal'nist' providnykh instytutiv bezpeky v konteksti formuvannya novoyi modeli mizhnarodnykh vidnosyn. *Mediaforum: analityka, prohnozy, informatsiynny menezhment*: zb. nauk. prats'. Chernivtsi: Chernivets'kyi nats. un-t, 2022. Tom 11. S. 131-140.
6. Alfarsi H. Balance of Power Theory: what is it and how is it maintained. Profolus. <https://www.profolus.com/topics/balance-of-power-theory-what-is-it-and-how-is-it-maintained/> (date of access: 30.09.2024).
7. CNN: u peydzherakh «Khezbollahy» buly zaminovani akumulyatory. Radio svoboda. 27 veresnya 2024. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-khezbollah-peydzheri-vybukhivka-akumulyatory/33137707.html> (data zvernennya: 30.09.2024).
8. Morgenthau H. J. *Politics among Nations: The Struggle of Power and Peace*. N.Y.: Alfred A. Knopf, 1949. 421 p.

Popadyk O. Globalization and the challenge of the balance of power concept

The modern multipolar world brings to the forefront the study of the balance of power concept, which today requires rethinking. Anarchy and the distribution of spheres of influence, the decline of leftist movements and the rise of far-right ones, along with a wide network of terrorist organizations, indicate that strategies of deterrence and equilibrium need new approaches. In this article, the author questions the use of the terminology "balance of power." [Which is more commonly used in translation into Ukrainian not as "balance of power", but as "balance of strength"]. The English version more commonly uses the term "balance of power," thus this article allows for the balance of power to be examined not only within the context of military confrontation and nuclear weapons. The level of diplomacy and digital technologies today play an active role in international politics, creating a dividing line between spheres of dominance among countries. Hence, the variability, hard and soft balancing in the formation of a world order creates

parity through compromise. This compromise never satisfies anyone, but it can serve as an agreed-upon rule of international behavior. Although such rules are primarily established by countries with nuclear weapons as a means of influence, the role of non-nuclear states is significant. Continuous balancing among nuclear alliances in order to protect national interests opens new opportunities for the balance of power concept. Here, the role of non-state organizations, national self-determination, financial-economic levels, and other factors can change the world order. In this study, the author analyzes the balance of power models of H. Morgenthau, which indicate the relevance of the status quo of third countries that influences the nature of the balance of power among alliances. The work demonstrates that the modern approach to analyzing the balance of power has undergone significant changes, as digitalization has a profound impact on strategies of deterrence and balance. Information operations and the war in Ukraine illustrate that traditional methods relying on military alliances are not always effective. Military alliances are adapting and evolving – some are trying to avoid direct military intervention, while others are doing so gradually. At the same time, the policies of sanctions and diplomatic pressure have not succeeded in halting Russian aggression. This indicates that the mechanism of collective security requires rethinking. The world is fragmenting, and there is a need for a set of scenarios that may work in one region and remain ineffective in another.

Keywords: *balance of power, deterrence, equilibrium, H. Morgenthau*